

Professor Emeritusok méltatása

Bányai István 1977-ben szerzett vegyész diplomát egyetemünkön. Oktatói-kutatói munkáját a Fizikai Kémia Tanszéken kezdte, 1986-ban kandidátusi fokozatot szerzett és 1993-ban nevezték ki egyetemi docensnek. Az MTA doktori értekezését 2003-ban készítette el, és 2006-ban egyetemi tanári kinevezést kapott. 2005 júliusától a Kolloid- és Környezatkémiai Tanszék tanszékvezetője lett, amelyet sikerrel vezetett 2016-ig, a tanszék Fizikai Kémiai Tanszékkel való újra egyesüléséig. Bányai István kutatási palettája rendkívül sokszínű, a ritkaföldfém-komplexek vizsgálatától a nitrozilkomplexek sajátosságainak jellemzésén keresztül a dinamikus NMR spektroszkópia koordinációs kémiai alkalmazásáig terjed. Kutatási tevékenységének eredményeként összesen 91 publikációja jelent meg, amelyekre eddig közel másfélezer független hivatkozást kapott. Érdemeket szerzett a Kémiai Intézetben több mint három évtizede sikeresen működő „nyitott kulcsos” NMR laboratórium megszervezésében és üzemeltetésében.

Batta Gyula 1976-ban szerzett okleveles fizikus diplomát egyetemünkön. 1980-ban került a Szerves Kémia Tanszékre, 1989-től az MTA Antibiotikum-kémiai Kutatócsoportjának tudományos tanácsadója. 2007-ben nevezték ki egyetemi tanárnak. Nemzetközileg is elismert kutatási tevékenysége kiterjed a nanostruktúrák, glikopeptid antibiotikumok, szénhidrátok, fehérje-szénhidrát interakciók és az antimikrobiális fehérjék szerkezetének és dinamikájának vizsgálatára, valamint új NMR technikák fejlesztésére. Kutatási eredményeit 234 tudományos folyóiratcikkben foglalta össze, melyekre több mint 2500 független hivatkozás történt. Kutatási tevékenysége során számos hazai és nemzetközi projektben vett részt, és ezek keretében aktív szerepe volt abban, hogy a nemzetközi kutatói közösség hozzáférjen a debreceni NMR műszerközponthoz. A szakmai közéletben is aktív szerepet vállalt, több munkabizottságnak tagja, és az MTA NMR Munkabizottságnak elnöki pozícióját tölti be. Oktatóként vegyészmérnök, vegyész, biomérnök, biotechnológus és biológus hallgatóknak tanított szerkezetvizsgálati és analitikai módszereket.

Csorba Péter 1977-ben egyetemünkön szerzett földrajz-népművelés szakos diplomát. Kandidátusi disszertációját az MTA Földrajztudományi Kutató Intézetében készítette. Humboldt ösztöndíjas kutató volt Németországban a Műnsteri egyetemen, később részt vett különféle tájgazdasági projekteken Dániában, Spanyolországban, Ausztriában, Szlovákiában. 2008-ban MTA doktora címet szerzett, 2009-ben egyetemi tanárrá nevezték ki. Szakterülete a tájgazdaság, a tájökológia, ebben a témában közel 180 publikációja jelent meg és több mint 100 tudományos előadást tartott. Aktív közéleti szerepvállalása során a Magyar Földrajzi Társaság elnöke tisztét látta el. Volt MTA közgyűlési képviselő, tudományos bizottsági elnök, jelenleg az MTA Földtudományok Osztályát képviseli a Doktori Tanácsban, valamint elnöke a DAB Földtudományi Szakbizottságának. Jelentős feladatokat vállalt az egyetemi közéletben is. Volt a TTK oktatási dékánhelyettese, a Tudományegyetemi Karok oktatási elnökhelyettese. 15 évig volt tanszékvezető, 5 évig intézetigazgató és 10 évig a Földtudományok Doktori Iskola vezetője. Jelenleg doktori programvezető és tagja a TTK Habilitációs Bizottságának.

Dombrádi Viktor Béla vegyipari technikus oklevél és vegyész diploma birtokában 1976-ban lépett munkába az Orvosi Vegytani intézetben, ahol jelenleg is dolgozik. Az oktatói ranglétra fokait végig járva 1995-ben kapta meg egyetemi tanári kinevezését. Tudományos munkája középpontjában a fehérjék foszfát csoporttal történő módosítása, és a folyamatban résztvevő enzimek vizsgálata állt. Több új protein foszfatáz enzimet ismert fel, és munkatársaival meghatározta ezek fiziológiás jelentőségét. Folyamatosan tanította és fejlesztette az Orvosi Kémia tárgyat. Az elsők között csatlakozott az angol nyelvű orvosképzés oktatógárdájához. Jelentős munkát végzett a Molekuláris Biológia oktatás bevezetésében, megvalósításában és irányításában. Az oktatók és a kutatók képviselőjében számos egyetemi, akadémiai és szakmai szervezetben tevékenykedett.

Erdődi Ferenc 1979-ben szerzett okleveles vegyész diplomát a Kossuth Lajos Tudományegyetemen és ebben az évben nyert kinevezést a Debreceni Orvostudományi Egyetem Orvosi Vegytani Intézetébe. A 44 évi oktató munka mellett az oktatásfejlesztéshez országosan használt tankönyvek, számos angol és magyar nyelvű jegyzet társszerzőjeként is hozzájárult. 2002-ben MTA doktora címet szerzett és 2003-ban nevezték ki egyetemi tanárnak. Nemzetközileg elismert kutatásai a fehérje foszforilációt szabályozó protein kinázok és foszfatázok szerkezete és fiziológiai funkciói megismeréséhez kapcsolódtak. Kutatómunkáját több mint 100 közlemény fémjelzi, amelyekre 3000 feletti hivatkozást kapott. 2013-tól a Debreceni Egyetem Orvos- és Egészségtudományi Tudományos Diákköri Tanács elnökeként segíti a hallgatók kutatási tevékenységét és szervezi a helyi és országos TDK konferenciákat. Munkásságát számos oktatói és kutatói díjjal ismerték el.

Papp Klára a Debreceni Egyetem Történelmi Intézetének professzora a koraújkor Erdély, Bihar, Debrecen, a hajdúság és az agrártörténet kutatásának jeles, országhatárokon túl is megbecsült, meghatározó alakja. A nemesi társadalom kutatása egyik központjává tett egy három országra kiterjedő kutatócsoportot. Számos alkalommal kutatott és előadott Bécsben és Moszkvában. Több tucatnyi konferenciát szervezett, több mint 30 kötet jelent meg a „Speculum Historiae Debreceniense” c. sorozatában. 15 hallgatója szerzett PhD-fokozatot. Vezette a Történelmi és Néprajzi Doktori Iskolát. Két cikluson keresztül volt a BTK dékánja. Széchenyi-ösztöndíjas, megkapta Hajdú-Bihar megye Bocskai István-díját. Tagja volt az MTA Történettudományi Bizottságának. Tagja a Századok, az Agrártörténeti Szemle, az Annales historici Presoviensis és az Új Nézőpont szerkesztőbizottságának. Példaértékűek a határon túli magyarsággal kialakított kapcsolatai. Az Eperjesi Egyetem díszdoktora, a Tudományos Tanács tagja, elnyerte az egyetem Aranyérmét. Erdélyi Múzeum Egyesület tiszteleti tagjává fogadta.

Somsák László 1978-ban szerzett okleveles vegyész diplomát egyetemünkön. A végzést követően az MTA Antibiotikum-kémiai Kutatócsoportjának munkatársa, majd 3 év múlva a Szerves Kémia Tanszék oktatója lett. 1993-ban egyetemi docensnek, 2003-ban pedig egyetemi tanárnak nevezték ki. 2010 és 2017 között a Kémiai Intézet igazgatója, 2015-2019 között a Szerves Kémiai Tanszék tanszékvezetői feladatait látta el. 2006-tól kezdődően a kémia BSc szak szakfelelőseként a képzés szervezésében meghatározó szerepet töltött be. Tudományos kutatómunkája a szénhidrátkémiai szintézismódszerek fejlesztésére és új monoszacharid származékok előállítására, valamint glikomimetikumok tervezésére, szintézisére és szerkezet – hatás összefüggéseik feltárására fókuszál. Tudományos eredményeit közel 180 közleményben

foglalta össze, melyekre több mint 2500 független hivatkozás történt. Emellett 7 szabadalmi bejelentés részese. Aktív résztvevője a hazai és nemzetközi szakmai közéletnek, számos konferencia szervezőbizottságának volt elnöke, és több nemzetközi folyóirat szerkesztőbizottságának munkájában vesz részt.

Szabó Gábor professzor a Debreceni Orvostudományi Egyetemen szerzett általános orvosi diplomát, majd 1985-ben kandidátusi, 1996-ban MTA doktori fokozatot. A Debreceni Egyetem Biofizikai és Sejtbiológiai Intézete Sejtbiológia tanszékének alapítója, vezetője volt 1998-tól húsz éven keresztül. Graduális és posztgraduális szinten is széles körben használt sejtbiológia tankönyvet szerkesztett. Összesen több mint 7 évet töltött külföldi kutatóintézetekben, többek között a stockholmi Karolinska Intézetben és Bethesdában az NIH-ben. Akadémiai tudományos bizottságok tagja vagy vezetője volt számos alkalommal. 2023-ban Magyar Érdemrend Lovagkereszt kitüntetésben részesült. Tudományos érdeklődése a membránbiofizikához, majd a kromatinszerkezet és epigenetika területeire vonzotta, ahol ma is aktívan kutat. 10 PhD tanítványa szerzett PhD fokozatot.

Szöllősi János akadémikus teljes szakmai munkássága a Debreceni Egyetemhez kötődik, amely során nemzetközi szinten is elismerésre méltó oktatói, kutatói és szakmai közéleti teljesítményt ért el. Pályafutását 1976-ban kezdte a Debreceni Orvostudományi Egyetemen a Damjanovich Sándor által vezetett Biofizikai Intézetben. 1992-ben nyerte el az MTA doktora címet. 1997-től a Debreceni Egyetem egyetemi tanára. 2006 és 2017 között a Biofizikai és Sejtbiológiai Intézet igazgatója, 2010 és 2013 között a Debreceni Egyetem Orvosi- és Egészségügyi Centrumának tudományos elnökhelyettese. Kutatási területe a daganatok kialakulásának és kezelési lehetőségeinek biofizikai vizsgálatára irányul. Egy évet töltött a göttingeni Max Planck Intézetben és több mint négy évet a University of California San Francisco Cancer Centerben. Tudományos munkájáról több mint 183 közleményben számolt be, melyek összesített impakt faktora 581, független idézeteinek száma 5800. Hirsch indexe 47. Kitüntetései közül kiemelendők az Apáczai Csere János és Ipolyi Arnold díjak, valamint a Széchenyi István díj.